

ศาสนอภิปาลปีแห่งความเชื่อ

โอกาสพระตรีศตสมภพ

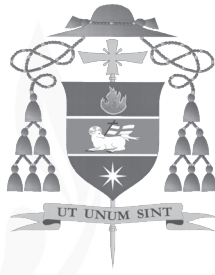
และ

ปีใหม่ 2013/2556

โดย

พระสังฆราช ยอห์น บอสโก ปัญญา กฤษเจริญ

ประมุขสังฆมณฑลราชบุรี

ที่ สร. 105/2012

สาส์นอภิบาล โอกาสพระคริสตสมภพและปีใหม่ 2013/2556

ถึง พี่น้องคริสตชนทุกคนในสังฆมณฑลราชบุรี

ปีพิธีกรรมของคริสตชนได้เริ่มต้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเริ่มเข้าสู่เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า พร้อม ๆ กับที่ชีวิตของพระเยซูเจ้าได้ทรงเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง พระเจ้าทรงมอบธรรมล้ำลึกนี้ให้แก่พระศาสนจักร และพระศาสนจักรเองได้ดำรงรักษา และสืบทอดความเชื่อนี้ไปสู่รุ่นต่อรุ่น และในโอกาสปีความเชื่อซึ่งเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ต้องทำให้เรามีความกระตือรือร้นที่จะรื้อฟื้น และหล่อเลี้ยงความเชื่อของเราให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นด้วย ดังนั้นคริสตชนคาทอลิกทุกคนจำเป็นต้องได้รับการรื้อฟื้นความเชื่อ และเจริญชีวิตเป็นประจักษ์พยานความเชื่อและแบ่งปันความเชื่อของตนแก่ผู้อื่น เจริญชีวิตดุจเกลือที่รักษาความเค็ม และเป็นแสงสว่างส่องโลกแก่ทุกคน (เทียบ มัทธิว 5:13-16)

ความเชื่อเป็นกิจส่วนตัวก็จริง แต่ผู้ที่จะมีความเชื่อก็ต้องได้รับความเชื่อมาจากผู้อื่นก่อน และจำเป็นต้องถ่ายทอดความเชื่อนั้นไปให้ผู้อื่นด้วย ความรักที่เรามีต่อพระเยซูและต่อเพื่อนมนุษย์พลัดถิ่นเราให้พุดกับผู้อื่นถึงความเชื่อของเรา เราจึงไม่สามารถเชื่อได้โดยไม่ได้รับการค้ำจุนจากความเชื่อของผู้อื่น และเราแต่ละคนก็มีส่วนในการค้ำจุนความเชื่อของผู้อื่นด้วย (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 166) เช่นเดียวกัน ความเชื่อของเราก็ได้รับการถ่ายทอดต่อ ๆ กันมาจากบรรพบุรุษของเรา เป็นความเชื่อที่พระศาสนจักรประกาศ และรับรองให้เป็นข้อความเชื่อพื้นฐานของคริสตชน 12 ข้อความเชื่อ ตามจำนวนอัครสาวก 12 คน หรือที่เราเรียกว่า “บทข้าพเจ้าเชื่อ” (Apostles Creed) ซึ่งเป็นบทภาวนาประจำวันของคริสตชนนั่นเอง จุดประสงค์ของการที่พ้องต้องการพุดเรื่อง “บทข้าพเจ้าเชื่อ” ก็เพื่อ 1. เป็นการทบทวนคำสอนเกี่ยวกับความเชื่อคาทอลิก ที่เราได้เคยเรียนรู้มาจากการเรียนคำสอน ซึ่งบางเรื่องอาจหลงลืมไปแล้ว และ 2. เพื่อเป็นการรื้อฟื้นและฟื้นฟูความเชื่อของเราให้เข้มแข็ง มั่นคงขึ้น จากความจริงเหล่านี้

ก่อนอื่นพ้องต้องการให้พวกเราทราบก่อนว่า ในบรรดาสำนวนต่าง ๆ เกี่ยวกับความเชื่อที่มีนั้น มีอยู่ 2 สำนวนที่พระศาสนจักรให้ความสำคัญเป็นพิเศษคือ “บทสัญลักษณ์แห่งความเชื่อ” ที่เราใช้สวดในการสวดสายประคำและสวดท้าว ๆ ไป สำนวนนี้เป็นสัญลักษณ์เก่าแก่ที่ใช้ในพิธีโปรดศีลล้างบาปของพระศาสนจักรแห่งโรม (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 194) กับ “บทข้าพเจ้าเชื่อ” จากสังคายยานานิเซ-คอนสแตนติโนเปิล (ในปี ค.ศ. 325, 381)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 195) สำหรับในปีนี้เป็นพิเศษ ที่ให้สัตบุรุษทุก ๆ วัดในสังฆมณฑลราชบุรีของเราทำการประกาศยืนยันความเชื่อพร้อมกันในพิธีบูชาขอบพระคุณหลังจากการเทศน์ของพระสงฆ์

ดังนั้นในสาส์นฉบับนี้พ้องจะพุดถึงความเชื่อพื้นฐานของคริสตชน ที่นำมาจากสำนวนของ “บทสัญลักษณ์แห่งความเชื่อ” หรือ “บทสัญลักษณ์แห่งอัครสาวก” ในแต่ละข้อจะเป็นการอธิบายเพื่อให้เราแต่ละคนที่สวดกันอยู่ทุกวันนี้ จะได้มีความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ในข้อความเชื่อแต่ละข้อที่เราได้ยึดถือและปฏิบัติสืบต่อกันมา

“ความเชื่อ” เป็นของประทานแบบให้เปล่าซึ่งพระเจ้าประทานแก่มนุษย์ แต่เราอาจจะสูญเสียของประทานซึ่งประมาณค่ามิได้นี้ หากเราละเลยไม่สนใจที่จะพัฒนาความเชื่อของเราให้เติบโตขึ้น แข็งแรงขึ้น ด้วยการเข้าร่วมพิธีกรรม ศีลศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะในพิธีบูชาขอบพระคุณ และเราจำเป็นต้องสวดภาวนาขอความเชื่อที่มาจากพระเจ้า ทุก ๆ วัน ยึดมั่นในความเชื่อ และแสดงออกถึงความเชื่อที่เรามีด้วยการกระทำกิจการแห่งความรัก (เทียบ กาลาเทีย 5:6)

1. ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงสรรพานุภาพ ทรงเนรมิตฟ้าดิน

“ความเชื่อ” หมายถึง การยอมมอบสติปัญญาและน้ำใจของเราทั้งสิ้นแด่พระเจ้า พร้อมจะปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าที่ได้รับฟังมา (เทียบ มัทธิว 7:21)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 198) ความเชื่อในพระเจ้า ยังหมายถึงความรักต่อพระเจ้าแท้พระองค์เดียวด้วย (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 202) การประกาศยืนยันความเชื่อของเราเริ่มที่พระเจ้า เพราะพระเจ้าตรัสว่า **“เราเป็นเบื้องต้นและบั้นปลาย นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าใดอีก”** (อิสยาห์ 44:6)

จากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เราเรียนรู้จักพระเจ้าในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง (เทียบ ปฐมกาล 1:1) สัญลักษณ์ของเราเริ่มด้วยการสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะการสร้างเป็นการเริ่มต้น และพื้นฐานแห่งกิจการทั้งหลายทั้งปวงของพระเจ้า (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 198) พระเจ้าทรงสร้างโลกหกวัน พระคัมภีร์กล่าวว่า **“วันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสริ้งงานของพระองค์ที่ทรงกระทำมานั้น”** และตั้งนี้ **“ฟ้าและแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงสร้างสำเร็จ”** และในวันที่เจ็ด พระเจ้าก็ **“ทรงพักการงาน”** และทรงอวยพระพรแก่วันที่เจ็ดนั้น และทรงตั้งไว้ให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ (ปฐมกาล 2:1-3) (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 345) ซึ่งวันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้กลายมาเป็นวันพักผ่อนจากการงานทั้งปวงของเรา เพื่อไปนมัสการ ขอบคุณพระเจ้าในสิ่งดีงามทั้งหลายที่พระองค์ประทานให้เราตลอด 1 สัปดาห์ ในเวลาเดียวกันเราก็ขอยกโทษจากพระองค์ ถ้าเราได้กระทำสิ่งเลวร้าย หรือละเลยการทำความดี และวอนขอพระพรสำหรับการดำเนินชีวิตในสัปดาห์ต่อไป

ในบรรดาสิ่งสร้างทั้งหลายนั้น **“ทูตสวรรค์”** เป็นสิ่งสร้างที่เราไม่อาจแลเห็น แต่เราเชื่อว่าทูตสวรรค์นั้นมีอยู่จริง จากบทสวด **“บททูตสวรรค์ของพระเจ้า”** เราไม่สามารถมองเห็นเพราะทูตสวรรค์มีลักษณะเป็นจิต มีหน้าที่ส่งสารของพระเจ้า รับใช้พระเจ้า และเฝ้าดูแลคุ้มครองมนุษย์ให้พ้นจากความชั่วทุกชนิด เป็นผู้เสนอวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อมนุษย์ เราทุกคนมีทูตสวรรค์ประจำตัวอยู่เคียงข้างเพื่อเฝ้าอารักขาให้เราพ้นจากอันตรายต่าง ๆ (เทียบ สดุดี 91:11)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 329)

และในสิ่งสร้างทั้งหลายที่มองเห็นได้ มนุษย์เป็นสิ่งสร้างเดียวที่ถูกสร้างขึ้นตามภาพลักษณ์ของพระเจ้าให้ปกครองและดูแลสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงสร้างมา (เทียบ ปฐมกาล 1:27-28) เพราะได้รับการสร้างขึ้นตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า มนุษย์จึงมีศักดิ์ศรีในฐานะเป็น **“บุคคล”** เป็นคน ๆ หนึ่ง ที่สามารถรู้จักตนเอง ควบคุมตนเอง และอุทิศตนได้อย่างอิสระ และร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกับบุคคลอื่น ๆ ถวายการตอบสนองแด่พระองค์ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งใครอื่นก็ไม่สามารถถวายแทนตัวเขาได้ (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 357) เพราะเหตุนี้ เราแต่ละคนจึงต้องรัก รับใช้พระเจ้า และถือซื่อสัตย์ต่อพระผู้สร้างตนผู้ทรงเป็นพระเจ้าแท้แต่พระองค์เดียว (เทียบ มัทธิว 22:37-39)

ดังนั้นการกระทำใด ๆ ที่เป็นการแสดงออกว่าเรากำลังหลงทางและไม่เชื่อในพระเจ้า ไปกราบไหว้พระเทีจเทียมอื่น หลงไปกับคำทำนายของโลกที่ไม่จริงและหลอกลวง จงหันกลับมาสู่ทางของพระองค์ ผู้ทรงรักมนุษย์อย่างประเมินค่ามิได้ เพราะในพระเจ้าเท่านั้นที่เราจะพบความจริงและความสุข ซึ่งเราแต่ละคนแสวงหาอยู่ไม่หยุดหย่อน” (เทียบ คำสอน พระศาสนจักร ข้อ 27)

2. ข้าพเจ้าเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า พระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย

เราเชื่อและประกาศยืนยันว่าเยซูเจ้าชาวนาซาเร็ธ เป็นชาวยิว เกิดจากพระนางมารีย์และท่านนักบุญโยเซฟ ที่เมืองเบเลเฮม สมัยกษัตริย์เฮโรดผู้ยิ่งใหญ่ และจักรพรรดิซีซาร์ ออกัสตัส ที่ 1 มีอาซีฟช่างไม้ (เทียบ ลูกา 2) พระเยซูผู้นี้คือพระบุตรนิรันดรของพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ (เทียบ 1ยอห์น 4:2) คำว่า “เยซู” ในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าช่วย” อัครทูตคาธาเบรียสได้ให้ชื่อเฉพาะพระองค์ไว้ว่า “เยซู” เมื่อมาแจ้งสารแก่พระนางมารีย์ ซึ่งเป็นการแสดงทั้งเอกลักษณ์ และพันธกิจของพระองค์ (เทียบ ลูกา 1:31) เนื่องจาก “พระเจ้าเท่านั้นสามารถยกโทษบาปได้” (เทียบ มาระโก 2:7) และเป็นพระองค์เองที่ “จะเป็นผู้ช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นจากบาป” (เทียบ มัทธิว 1:21) (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 430)

พระวรสารเล่าถึงเหตุการณ์ที่สำคัญอยู่สองตอน เป็นพระบิดาเจ้าเองที่ทรงประกาศว่า พระเยซูทรงเป็น “พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า” เมื่อพระองค์ทรงรับพิธีล้างจากท่านยอห์น (เทียบ มัทธิว 3:17) และในขณะที่ทรงสำแดงพระวรกายอย่างรุ่งโรจน์แก่ศิษย์ทั้งสาม และพระเจ้าทรงบอกให้เราเชื่อฟังพระเยซูพระบุตรของพระองค์ (เทียบ มัทธิว 17:5) พระเยซูเจ้าทรงเผยแสดงพระองค์เองว่าเป็น “พระเอกบุตร” (เทียบ ยอห์น 3:16) พระองค์ทรงเรียกร้องให้มีความเชื่อ “ในนามของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า” (เทียบ ยอห์น 3:18) การยืนยันความเชื่อของชาวคริสต์นี้ปรากฏอยู่แล้วในคำอูทานของนายร้อยหลังจากที่พระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน “ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่ทีเดียว” (เทียบ มาระโก 15:39)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 444)

ดังนั้น เราจึงเชื่อเถิดว่า “พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร” (เทียบ ยอห์น 3:16, 18, 36, 40) พระเยซูเจ้ามิได้ทรงมาลบล้างธรรมบัญญัติ แต่มาเพื่อทำให้ธรรมบัญญัตินั้นสมบูรณ์ (เทียบ มัทธิว 5:17) พระองค์สอนให้เรารักกัน เพราะถ้าเรารักกัน ทุกคนจะรู้ว่าท่านเป็นศิษย์ของเรา (เทียบ ยอห์น 13:35) สอนให้เราให้อภัยเพื่อนพี่น้องของเราเหมือนที่เราได้รับการอภัยจากพระเจ้า (เทียบ มัทธิว 6:14-15; มาระโก 11:25-26; ลูกา 6:37, 17:3-4)

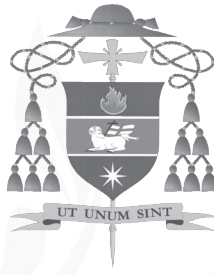

3. ทรงปฏิสนธิเดชะพระจิตเจ้า ทรงบังเกิดจากพระนางมารีย์พรหมจารี

ในพระคัมภีร์บอกกับเราว่า อัครทูตคาธาเบรียล เมื่อมาแจ้งสารก็ได้แสดงการระต่อพระนางในฐานะเป็น “ผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปราน” (ลูกา 1:28) และด้วยความแน่ใจว่า “ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอเป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด” (เทียบ ลูกา 1:37-38) ดังนี้ เมื่อได้ตอบยินยอมให้เป็นไปตามพระวาจาของพระเจ้าแล้ว พระนางมารีย์ก็ได้เป็นพระมารดาของพระเยซู และเมื่อได้ยอมรับอย่างเต็มหัวใจที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอด พระนางมารีาก็มอบองค์โดยสิ้นเชิงให้แก่องค์พระบุตรและกิจการของพระองค์ เพื่อรับใช้ธรรมล้ำลึกแห่งการไถ่กู้ ภายใต้บัญชาของพระบุตรและร่วมกับพระบุตร เดชะพระพรหรรษาของพระเจ้า (เทียบ พระศาสนจักร ข้อ 56) ดังที่นักบุญอีเรเน ได้กล่าวไว้ “โดยการนอบน้อมเชื่อฟัง พระนางมารีาก็ได้กลายเป็นเหตุแห่งความรอด สำหรับตนเองและมนุษยชาติทั้งมวล” (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 490, 494) พระบุตรองค์เดียวของพระบิดาเมื่อได้ปฏิสนธิเป็นมนุษย์ในครรภ์ของพระนางพรหมจารีมารีย์แล้ว ได้รับการเจิมจากพระจิต นับแต่เริ่มชีวิตการเป็นมนุษย์ของพระองค์ และค่อย ๆ แสดงพระองค์ให้เป็นที่ประจักษ์อย่างเป็นขั้นเป็นตอนแก่บรรดาชุมพบาล โหราจารย์ นักบุญยอห์นบัพติสต์ และแก่บรรดาสานุศิษย์ (เทียบ มัทธิว 1:20; 2:1-12; ลูกา 1:35; 2:8-20; ยอห์น 1:31-34; 2:11)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 486)

แม่พระทรงเป็นตัวอย่างให้กับเราคริสตชนในการน้อมรับสิ่งต่าง ๆ เข้ามาในชีวิตด้วยความสุภาพ ถ่อมตน เราไม่เคยได้ยินเลยว่า แม่พระเป็นหญิงที่ชอบโอ้อวดตน และแม่พระก็ไม่เคยใช้สิทธิ์ของการเป็นมารดาของพระเจ้ารับสิทธิ์พิเศษใดใดจากใคร ชีวิตของพระนางมารีย์ได้บันทึกในพระวรสารไม่มากนัก แต่ก็ทำให้เรารู้ว่าพระนางมารีย์เป็นคนสุภาพ เรียบร้อย มีความเชื่อศรัทธา และพระนางไม่เคยบ่นว่าเมื่อต้องลำบาก หรือแสดงอาการขัดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระนาง (เทียบ มัทธิว 2:13-14; 12:46-49; ลูกา 2:1-7, 41-50) แน่ใจว่าบางสิ่งบางอย่างแม่พระไม่ได้เข้าใจทันที ณ เวลานั้น (เทียบ ลูกา 1:34 ; 2:33, 48-50) แต่อาศัยความเชื่อและความรักในพระเจ้า ก็ทำให้แผนการไถ่กู้มนุษยชาติของพระเจ้าสำเร็จลง ในเวลาเดียวกันทรงเป็นตัวอย่างแก่เราในการเชื่อฟังพระเยซูคริสตเจ้า พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า และทรงปฏิบัติตามสิ่งที่พระเยซูเจ้าบอก เราคงจำเหตุการณ์ในงานเลี้ยงสมรสที่หมู่บ้านคานากันได้ เมื่อเหล้าองุ่นหมด พระนางมารีย์ทรงบอกกับพระเยซูเจ้าให้ช่วยเหลือ และบอกกับบรรดาคนรับใช้ในงานนั้นว่า ถ้าพระเยซูเจ้าทรงสั่งให้ท่านทำอะไร ก็จงทำตาม (เทียบ ยอห์น 2:3-5) พระนางมารีย์รู้ว่าพระเยซูเจ้าสามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระนางจึงเป็นเหมือนผู้เสนอวิงวอนเพื่อเราทุกคนต่อพระเจ้า

จึงไม่แปลกที่คริสตชนส่วนใหญ่ ศรัทธาต่อพระนางมารีย์ สวดภาวนาขอให้พระแม่ช่วยเสนอคำวิงวอนของเราไปยังพระเยซูคริสตเจ้า เราเชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงฟังสิ่งที่พระนางมารีย์ พระมารดาของพระองค์วอนขอ เหมือนกับที่พระเยซูเจ้าทรงช่วยเหลือเจ้าภาพในงานสมรสตามที่พระแม่มารีย์ขอให้พระองค์ช่วย

4. ทรงรับทรมานสมัยปอนทิวส ปิลาต ทรงถูกตรึงกางเขน ลิ่นพระชนม์ และทรงถูกฝังไว้

ธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาเกี่ยวกับการถูกตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ชีพของพระคริสตเจ้า เป็นศูนย์กลางแห่งข่าวดี ซึ่งบรรดาอัครสาวกและพระศาสนจักรในระยะต่อมาต้องประกาศให้โลกได้ทราบ แผนการของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดได้สำเร็จไป “ในครั้งนั้นเพียงครั้งเดียว” (เทียบ ฮีบรู 9:26) ด้วยการลิ่นพระชนม์เพื่อการไถ่บาปมนุษย์ขององค์พระบุตรคือพระคริสตเยซู (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 571)

ส่วนใหญ่เราจะคุ้นเคยต่อชีวิตขององค์พระเยซูเจ้าในช่วงเหล่านี้ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ขณะที่ทรงมีชีวิตอยู่ ทรงเป็นที่ต่อต้านและไม่มีใครรับพระองค์ได้ในฐานะที่จะมาเป็นกษัตริย์ปกครองชาวยิว กษัตริย์ของพวกเขาคือ ผู้ที่จะมาฟื้นฟูชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาที่สามารถสัมผัสได้ ให้สุขสบาย อยู่ดีกินดี ไม่ต้องตกเป็นเมืองขึ้นของชาวโรมัน และไม่เฉพะแค่นั้น ชีวิตของพระองค์ยิ่งกลับทำให้บรรดาฟาริสีและธรรมาจารย์หลายคนกลับต้องเสียหน้า เพราะธรรมบัญญัติที่พวกเขากำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมาตามใจพวกเขาเอง แต่พระเยซูเจ้าบอกเองว่า พระองค์ไม่ได้มาทำลายธรรมบัญญัติ แต่พระองค์มาทำให้สมบูรณ์ขึ้น (เทียบ มัทธิว 5:17) สมบูรณ์ขึ้นด้วยความรักของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงต้อนรับและกินอาหารร่วมกับคนบาป เหมือนกับที่ทรงกินอาหารร่วมกับบรรดาฟาริสี ซึ่งเขาคิดว่าตนเองเป็นคนดี แต่ที่จริงเขากลับดูหมิ่นและดูถูกคนอื่นที่ต่ำต้อยกว่า (เทียบ ลูกา 5:30; 7:36; 11:37; 14:1; 18:9) พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้คนอื่นขัดข้องใจ เพราะทรงแสดงพฤติกรรมเปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาต่อคนบาป (เทียบ มัทธิว 9:13)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 587-591) พวกเขาไม่รู้ว่า บุคคลที่พวกเขาจ้องจะทำร้ายและต้องการฆ่า นั้น คือ องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่จะมาปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการเป็นทาสของบาปและความตาย

สาเหตุที่พระเยซูเจ้าต้องตาย คือ ถูกกล่าวหาว่ามีปีศาจสิง (มาระโก 3:22) กล่าวดูหมิ่นพระเจ้า (มาระโก 2:7) ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของโมเสส โดยรักษาคนเจ็บไข้ในวันสัปดาห์ (มาระโก 3:1-6) ทรงดำหนิตีดยนคนเก็บภาษีและคนบาป (มาระโก 2:14-17) ทรงกล่าวว่าจะทำลายพระวิหารกรุงเยรูซาเล็มและจะสร้างใหม่ในสามวัน (มัทธิว 24:2) และการเทศนาข่าวดีของพระองค์

การตายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนเป็นสัญลักษณ์ถึง ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา ตามที่พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีใคร มีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยอห์น 15:13) พระเยซูเจ้าทรงยอมตายเพื่อเรา แม้เรายังเป็นคนบาปอยู่ (เทียบ โรม 5:8) ที่สำคัญคือ พระเยซูเจ้าทรงยอมกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา (เทียบ มัทธิว 26:39) ในการที่พระบุตรของพระองค์ลงมาเพื่อไถ่บาปของเราทั้งหลาย พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้เป็นที่ประจักษ์ว่า แผนการของพระองค์ที่ทรงเตรียมไว้เพื่อเรา เป็นแผนการของความรักที่เอื้ออาทร ซึ่งประทานมาก่อนที่เราจะได้อำพวนความดีใด ๆ เสียอีก “ความรักอยู่ที่ว่า พระเจ้าทรงรักเรา และทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อชดเชยบาปของเรา มิใช่อยู่ที่ที่เราได้รักพระเจ้า” (1ยอห์น 4:10) “แต่พระเจ้าได้ทรงพิสูจน์ว่าทรงรักเรา เพราะว่าพระคริสตเจ้าได้ลิ่นพระชนม์แทนเรา ขณะที่เรายังเป็นคนบาป” (โรม 5:8) ความรักนี้ไม่มีข้อยกเว้น พระเยซูเจ้าได้ทรงเตือนให้หนักถึงข้อนี้ ในตอนจบของนิทานเปรียบเทียบเรื่องแกะหาย “พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็เช่นกัน ไม่ทรงปรารถนาให้คนธรรมดา ๆ เหล่านี้แม้เพียงผู้เดียวต้องพินาศไป” (มัทธิว 18:14) พระองค์ทรงยืนยันว่า “พระองค์มาเพื่อมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่

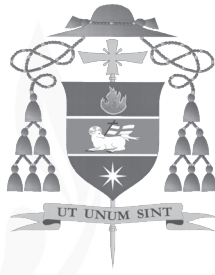
เพื่อมวลมนุษย” (เทียบ มัทธิว 20:28) และเมื่อทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์เป็นจริงแล้วเขาจึงปลดพระองค์ลงจากไม้กางเขนและนำไปวางไว้ในพระคูหา (กิจการฯ 13:29)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 600-605)

ขอให้เรายอมรับแบกกางเขนของเราเช่นเดียวกับพระเยซูเจ้า ผู้ทรงกระทำเป็นตัวอย่างให้กับเรา กางเขนของเราคืออะไร ก็คือ ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ปัญหาที่รุมเร้าเข้ามาในชีวิต การที่ไม่ได้อะไรดังที่เราตั้งใจ หรือคาดหวัง เราก็เป็นทุกข์ได้ พระเยซูทรงดำเนินล่วงหน้าเราไปและทรงเป็นแบบอย่างให้กับเราในการยอมรับความยากลำบากต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เป็นธรรมดาของคนเรา แน่แน่นอนว่า มีทั้งสุขและทุกข์ เมื่อเรารับความสุขได้ แล้วเหตุใดเราจึงไม่ยอมรับความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นกับเราได้ ความเชื่อของคริสตชนสอนเราว่า หลังจากผ่านความทุกข์ยากลำบาก จะพบกับความสุข และความยินดี และพระเยซูเจ้าได้ตรัสกับเราว่า “ถ้าผู้ใดอยากตามเรา ก็จงเลิกคิดถึงตนเอง จงแบกไม้กางเขนของตนและติดตามเรา” (มัทธิว 16:24) และ “ผู้ที่เป็นของพระคริสตเยซู ก็ตั้งธรรมชาติของตนพร้อมกับกิเลสตัณหาไว้กับไม้กางเขนแล้ว” (กาลาเทีย 5:24)

5. เสด็จสู่แดนมรณะ วันที่สามทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย

เสด็จสู่แดนมรณะ สัญลักษณ์แห่งอัครสาวกยืนยันในข้อความเชื่อข้อเดียวกันนี้ว่า พระคริสต์เสด็จลงใต้บาดาล และกลับเป็นขึ้นมาจากบรรดาผู้ตายในวันที่สาม เนื่องจากว่าในปัสกาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงโปรดให้ชีวิตพวยพุ่งขึ้นมาจากก้นบึ้งของความตายนั่นเอง “พระเยซูเจ้าได้เสด็จลงไปยังแผ่นดินเบื้องล่างก่อนแล้ว และพระองค์ผู้เสด็จลงไปก็เป็นผู้เสด็จขึ้นไปที่เหนือสวรรค์ทุกชั้น” (เทียบ เอเฟซัส 4:9-10)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 631) การยืนยันบ่อยครั้งในพันธสัญญาใหม่ ว่าพระเยซูเจ้า “ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย” (เทียบ กิจการฯ 3:15; โรม 8:11; 1 โครินธ์ 15:20) มีความหมายในเชิงให้เข้าใจล่วงหน้าว่า ก่อนจะฟื้นคืนชีพนั้น พระเยซูเจ้าได้ประทับอยู่ในที่พำนักของผู้ตาย นี่คือการเทศนาสั่งสอนของอัครสาวกได้ให้ไว้แก่การเสด็จลงใต้บาดาลของพระเยซู พระเยซูเจ้าได้ทรงรู้จักความตายเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน และพระวิญญูญาณของพระองค์ได้เสด็จไปหาพวกเขาที่ยังดินแดนของผู้ตาย แต่พระองค์ได้เสด็จลงไปทีนั้นในฐานะองค์พระผู้ช่วยให้รอด พร้อมกับทรงประกาศข่าวดีแก่จิตวิญญาณทั้งหลายที่ถูกกักไว้ ณ ที่นั้น (เทียบ 1 เปโตร 3:18-19)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 632)

“แดนมรณะ” หรือ “ใต้บาดาล” นั้นคือสถานที่อะไร ใต้บาดาลคือที่พำนักของผู้ตาย คือ แดนมรณาที่ผู้ตายไม่ว่าดีหรือชั่ว กำลังรอพระผู้ไถ่อยู่ที่นั่น วิญญูญาณของพวกเขาไม่มีโอกาสได้เห็นพระเจ้า (เทียบ ฟิลิปปี 2:10; กิจการ 2:24; วิวรณห์ 1:18; เอเฟซัส 4:9; สดุดี 6:6; 88:11-13) จนกว่าจะได้รับการปลดปล่อยจากพระองค์ สวรรค์ปิดลง เพราะบาปกำเนิดของอาดัม แต่พระเยซูเจ้าทรงมาเปิดสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง โดยการกลับคืนชีพของพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงเป็นประตูสู่สวรรค์แต่เพียงผู้เดียว อย่างที่พระองค์สอนว่า “เราเป็นประตู ผู้ที่เข้ามาทางเราก็จะรอดพ้น” (เทียบ ยอห์น 10:9) ดังนั้น พระคริสต์จึงได้เสด็จไปถึงส่วนลึกแห่งความตาย เพื่อว่า “บรรดาผู้ตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรเจ้า บรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์แล้วจะรับชีวิตใหม่” (เทียบ ยอห์น 5:25) พระเยซู “เจ้าชีวิต” (เทียบ กิจการฯ 3:15) “โดยการสิ้นพระชนม์ พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจเหนือความตายลงได้ เพื่อทรงปลดปล่อยผู้ตกเป็นทาสอยู่ตลอดชีวิต เพราะความ

กลัวตายให้เป็นอิสระได้” (เทียบ ฮีบรู 2:14-15) นับแต่นั้นมา พระคริสต์ผู้ได้ทรงฟื้นคืนชีพแล้ว “ก็เป็นผู้ถือกุญแจแห่งความตายและแห่งแดนคนตาย” (เทียบ วิวรรณ์ 1:18) และ “เพื่อทุกคนในสวรรค์และบนแผ่นดินรวมทั้งใต้พื้นพิภพจะย่อเข้าลงนมัสการพระนาม “เยซู” นี้ (เทียบ ฟิลิปปี 2:10)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 635)

วันที่สามทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย “เราขอประกาศข่าวดีให้ท่านทั้งหลายทราบว่า พระสัญญาที่ประทานแก่บรรดาบรรพบุรุษนั้น พระเจ้าทรงกระทำเป็นความจริงสำหรับเราทั้งหลายผู้เป็นลูกหลาน โดยทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้ากลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย” (กิจการฯ 13:32-33) ธรรมล้ำลึกแห่งการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์เป็นเหตุการณ์จริงซึ่งมีการสำแดงให้เป็นที่ประจักษ์ ซึ่งถูกพิสูจน์เชิงประวัติศาสตร์ ดังที่พันธสัญญาใหม่ยืนยัน ประมาณปี ค.ศ. 56 นักบุญเปาโลก็สามารถเขียนถึงชาวโครินธ์ได้ว่า “ข้าพเจ้าได้มอบธรรมประเพณีสำคัญที่สุดให้แก่ท่านเป็นธรรมประเพณีที่ข้าพเจ้าได้รับมาอีกทอดหนึ่ง คือพระคริสต์เจ้าได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ พระองค์ทรงกลับคืนชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์ และทรงปรากฏแก่เศฟาสแล้วจึงทรงปรากฏแก่อัครสาวกทั้งสิบสอง” (1โครินธ์ 15:3-4) ท่านเปาโลได้กล่าวถึงธรรมประเพณีอันทรงชีวิตแห่งการคืนพระชนมชีพของพระคริสต์ ซึ่งเขาได้เรียนรู้หลังจากการกลับใจใกล้ประตูเมืองดามัสกัส (เทียบ กิจการฯ 9:3-18) (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 638-639)

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า เป็นความจริงสุดยอดเยี่ยมแห่งความเชื่อของคริสตชนในพระคริสต์เยซู เป็นการยืนยันว่าทุกสิ่งที่พระเยซูทรงสั่งสอนและทรงกระทำนั้นเป็นความจริงทุกประการ การกลับคืนชีพของพระองค์ทำให้คำสัญญาและคำทำนายทั้งในพันธสัญญาเดิม และที่พระเยซูเจ้าได้เคยตรัสไว้เป็นความจริง ตามที่มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ถ้าพระคริสต์เจ้ามิได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ การเทศน์สอนของเราก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์เช่นเดียวกัน” (เทียบ 1โครินธ์ 15:14) การกลับคืนชีพของพระองค์แสดงให้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นบุตรพระเจ้าและทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์ทรงปลดปล่อยเราให้พ้นจากบาป ทำให้เรามีชีวิตใหม่ และเป็นหลักประกันว่าเราทุกคนจะกลับคืนชีพเช่นเดียวกับพระองค์ “มนุษย์ทุกคนตายเพราะอาดัมฉันใด มนุษย์ทุกคนก็จะกลับมีชีวิตเพราะพระคริสต์เจ้าฉันนั้น” (1โครินธ์ 15:20-22)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 651-655)

ข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูเจ้าทรงฟื้นคืนชีพซึ่งมีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ คือ เรื่องพระคูหาที่ว่างเปล่า (เทียบ ยอห์น 20:3-10) และการปรากฏองค์แก่บุคคลต่าง ๆ เช่น มารีย์ชาวแมกดาลา (เทียบ ยอห์น 20:11-18) โยอันนา และมารีย์มารดาของยากอบ (เทียบ ลูกา 24:10) แก่เปโตรและได้แต่งตั้งท่านเป็นนายชุมพบาลของพระศาสนจักร (เทียบ ยอห์น 21:15-17) ศิษย์สองคนระหว่างทางไปเอมมาอูส (เทียบ ลูกา 24:13-35) โทมัส (เทียบ ยอห์น 20:26) และบรรดาอัครสาวก (เทียบ มัทธิว 28:19-20; ลูกา 24:9-10)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 640-644) พระคริสต์ “ทรงเป็นบุคคลแรกในบรรดาผู้ตายที่กลับคืนชีพ” (โคโลสี 1:18) คือบ่อเกิดแห่งการกลับคืนชีพของตัวเราเอง นับแต่บัดนี้ อาศัยการคืนสู่ความชอบธรรมแห่งวิญญานของเรา (เทียบ โรม 6:4) แล้ววันหนึ่งในชีวิตใหม่พระองค์จะทำให้กายของเรากลับเป็นขึ้นมาใหม่ (เทียบ โรม 8:11)

6. เสด็จสู่สวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงสรรพานุภาพ

“ไม่มีผู้ใดขึ้นสวรรค์ได้ เว้นแต่ผู้ซึ่งลงมาจากรสวรรค์ คือพระบุตรแห่งมนุษย์” (ยอห์น 3:13) มนุษยชาตินั้น หากทิ้งไว้ให้พึงพาผลกำลังของตนเองตามธรรมชาติ จะไปไม่ถึง “บ้านพระบิดา” (ยอห์น 14:2) ไปไม่ถึงชีวิตและความบรมสุขของพระเจ้า พระคริสต์เท่านั้นที่ทรงสามารถเปิดทางเข้าให้แก่มนุษย์ “เราเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต ไม่มีใครไปเฝ้าพระบิดาได้นอกจากผ่านทางเรา” (ยอห์น 14:6) “อย่างที่ว่า เราผู้เป็นอวัยวะของพระองค์ เราจะได้มีความหวังที่จะไปอยู่กับพระองค์ ณ ที่ซึ่งพระองค์ผู้ทรงเป็นศิรัช และบ่อเกิดของเราได้ล่วงหน้าไปก่อนเราแล้ว” (มิสซาโรมัน บทเริ่มขอบพระคุณวันสมโภชพระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสู่สวรรค์)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 661)

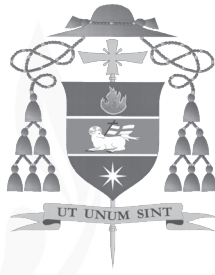
พระเยซูเจ้าทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์หลังจากการกลับคืนชีพ 40 วัน (เทียบ กิจการฯ 1:3; 10:41; มาระโก 16:12; ลูคา 24:15; ยอห์น 20:14-15; 21:4) และตามที่พระคัมภีร์บันทึกว่า “พระองค์ทรงนำบรรดาศิษย์ออกไปใกล้หมู่บ้านเบธานี ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นอวยพระพร และขณะที่ทรงอวยพระพรนั้น พระองค์ทรงแยกไปจากเขาและทรงถูกนำขึ้นสู่สวรรค์” (ลูคา 14:50-51) ก่อนจะเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์ทรงมอบพันธกิจให้บรรดาอัครสาวกออกไปสั่งสอนนานาชาติ และทำพิธีล้างบาปให้กับผู้ที่กลับใจมาเป็นศิษย์ของพระองค์ และทรงสัญญากับบรรดาสาวกว่าจะอยู่กับพวกเขาตราบจนสิ้นพิภพ (เทียบ มัทธิว 28:19-20)

และเราเชื่อว่าพระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และทรงประทับเบื้องขวาพระบิดา ตามที่พระวรสารนักบุญมาระโกบันทึกไว้ “เมื่อพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แล้ว พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์ให้ประทับ ณ เบื้องขวา” (มาระโก 16:19) การประทับเบื้องขวาพระบิดา หมายถึง การมีอำนาจที่จะสั่งการทุกอย่างของพระบิดาได้ เพราะพระเยซูเจ้าเองทรงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงมอบอาญาสิทธิ์ทั้งหมดให้สวรรค์ และบนแผ่นดินให้แก่เรา” (มัทธิว 28:18) การประทับอยู่เบื้องขวาพระบิดานั้น ยังสามารถจะช่วยคนทั้งปวงซึ่งเข้ามาหาพระเจ้าโดยทางพระองค์ให้ได้รับความรอดพ้น เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อทูลขอพระกรุณาให้คนเหล่านั้น (เทียบ ฮีบรู 7:25) และตามที่นักบุญเปาโลได้สอนเพื่อเป็นกำลังใจให้แก่พวกเราด้วยว่า “พระคริสตเยซูสิ้นพระชนม์ ทั้งยังกลับคืนชีพ ประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า ทรงวอนขอแทนเรอีกด้วย” (โรม 8:34)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 659-664)

7. แล้วเสด็จมาพิพากษาผู้เป็นและผู้ตาย

ในการเสด็จมาในวาระสิ้นสุดแห่งกาลเวลา เพื่อพิพากษาผู้เป็นและผู้ตาย พระคริสต์ในโรจนาคารจะเปิดเผยท่าที่อันเป็นความลับอยู่ของจิตใจ และจะตอบแทนแก่มนุษย์แต่ละคน แล้วแต่กิจการทั้งหลายของเขา และแล้วแต่การต้อนรับหรือการปฏิเสธของเขาต่อพระหรรษทาน (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 682)

พระเยซูเจ้าได้ทรงประกาศในการเทศนาสั่งสอนของพระองค์ ถึงการพิพากษาในวันสุดท้าย (เทียบ ดาเนียล 7:10; โยเอล 3-4; มาลาคีย์ 3:19; มัทธิว 3:7-12) เมื่อถึงเวลานั้น ความประพฤติของแต่ละคนและความลับในหัวใจ จะถูกนำมาตีแผ่ในความสว่าง (เทียบ มาระโก 12:38-40; ลูคา 12:1-3; ยอห์น 3:20-21; โรม 2:16; 1โครินธ์ 4:5) ผู้มีความผิดที่ไม่ยอมเชื่อ และไม่ใส่ใจโยติในพระหรรษทานที่พระเจ้าประทานมา จะถูกตัดสินให้ลงนรก (เทียบ มัทธิว 11:20-24; 12:41-42)

ทัศนคติที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ จะเผยให้เห็นการต้อนรับหรือการปฏิเสธพระหรรษทานและความรักของพระเจ้า (เทียบ *มัทธิว 5:22; 7:1-5*) พระเยซูเจ้าจะตรัสในวันสุดท้ายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (*มัทธิว 25:40*) พระคริสตเจ้าคือผู้เป็นเจ้าของชีวิตนิรันดร สิทธิอันสมบูรณ์ที่จะวินิจฉัยตัดสินอย่างเด็ดขาด ทั้งกิจการและจิตใจของมนุษย์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ ในฐานะที่ทรงเป็นพระผู้ไถ่โลก พระองค์ทรงได้รับสิทธิอันนี้มาโดยอาศัยมหาทรมาน ด้วยเหตุนี้ พระบิดาจึงทรงมอบหมาย “การพิพากษาทั้งหมดแก่พระบุตร” (*ยอห์น 5:22*) อนึ่ง พระบุตรมิได้เสด็จมาเพื่อพิพากษาคัดสิน แต่เพื่อช่วยให้รอด และเพื่อประทานชีวิตซึ่งอยู่ในพระองค์ (เทียบ *ยอห์น 3:17; 5:26*) เพราะการปฏิเสธพระหรรษทานในชีวิตนี้ต่างหาก ที่แต่ละคนเป็นผู้พิพากษาคัดสินตนเอง ได้รับผลตอบแทนแล้วแต่การกระทำของตน และสามารถแม้กระทั่งลงนรกไปชั่ววันนิรันดรโดยการปฏิเสธพระจิตแห่งความรัก (เทียบ *ยอห์น 3:18; 12:48; มัทธิว 12:32; 1 โครินธ์ 3:12-15; ฮีบรู 6:4-6; 10:26-31*) (เทียบ *คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 678-679*)

8. ข้าพเจ้าเชื่อในพระจิตเจ้า

พระจิตเจ้าทรงปฏิบัติงานร่วมกับพระบิดาและพระบุตร ตั้งแต่การสร้าง (เทียบ *สดุดี 33:6; 104:30; ปฐมกาล 1:2; 2:7; เอเสเคียล 37:10*) (เทียบ *คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 703-704*) เมื่อมนุษย์ตกในบาปและเริ่มแผนการแห่งความรอด พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมว่าจะให้มีทายาทสืบเชื้อสาย อันเป็นผลจากความเชื่อและอาณาภาพของพระจิต (เทียบ *ปฐมกาล 18:1-15; ลูกา 1:26-38; 54-55; ยอห์น 1:12-13; โรม 4:16-21*) และเชื้อสายของอับราฮัมต่อมาก็คือพระคริสตเจ้า (เทียบ *ปฐมกาล 12:3; มัทธิว 1:1; กาลาเทีย 3:16*) ซึ่งเท่ากับเป็นคำสัญญาว่าจะประทานพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ลงมา และประทาน “พระจิตแห่งคำมั่นสัญญา... ซึ่งจะเป็นผู้เตรียมการไถ่กู้ประชากร ซึ่งพระเจ้าได้ทรงรับไว้เป็นของพระองค์” (เทียบ *เอเฟซัส 1:13-14*) (เทียบ *คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 705-706*) จนกระทั่งพระเยซูเจ้าทรงรับเอากายมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระจิตเจ้าก็ได้รับการเผยแสดง และได้รับการต้อนรับในฐานะพระบุคล แผนการของพระเจ้าซึ่งสำเร็จไปในพระคริสตเจ้าโดยอาศัยพระจิตเจ้า และพระจิตองค์เดียวกันนี้เองที่บันดาลให้เกิดพระศาสนจักร ความเชื่อในสหพันธนักบุญ การอภัยบาป การคืนชีพของเนื้อหนัง และชีวิตนิรันดรสืบต่อมา (เทียบ *คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 686*) พระจิตเจ้าทรงมีบทบาทร่วมกับบรรดาประกาศกและบุคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์แห่งความรอด และทรงดลใจให้พวกเขาเขียนพระคัมภีร์ ทั้งพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่ ตามที่พระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ว่า “เพราะไม่เคยมีถ้อยคำของบรรดาประกาศกที่มาจากเจตนารมณ์ของมนุษย์ แต่มนุษย์กล่าวถ้อยคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระจิตเจ้าทรงดลใจ” (*2 เปโตร 1:21*)

พระเจ้าพระบิดาทรงส่งพระจิตลงมาในดวงใจมนุษย์เป็น “พระจิตแห่งความจริง” ที่ส่องสว่างแก่สติปัญญาของพวกเขา รวมถึงพวกเราแต่ละคน จะได้เข้าใจความหมายถึงเรื่องธรรมล้ำลึกต่าง ๆ เกี่ยวกับพระบุตรโดยการเผยแสดงของพระจิตเจ้า (เทียบ *กาลาเทีย 4:6*) โดยเริ่มจากบรรดาอัครสาวกและผู้มีความเชื่อในสมัยนั้นเป็นพวกแรก ที่ได้เห็นและเข้าใจความจริงทั้งปวงในองค์พระเยซูคริสตเจ้า พระบุตรต่อองค์เดียวของพระเจ้า “เพราะหากพระจิตเจ้ามิได้ทรงดลใจ

ก็ไม่มีผู้ใดสามารถกล่าวได้ว่า พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1โครินธ์ 12:3) เป็นพระจิตเจ้าที่เสด็จมาหาเราและประทับกับเราในศีลล้างบาป ทรงประทานพระพรพรทานแห่งความเชื่อลงในจิตใจของเรา ทรงดลใจให้เรามีความรู้และเชื่อในคำสั่งสอนและชีวิตขององค์พระเยซูเจ้า (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 683) และมีไข่แค่นั้น แต่พระจิตเจ้ายังทรงเปิดใจเราให้รู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา (เทียบ 1โครินธ์ 2:12)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 687)

พระจิตเจ้าทรงมีบทบาทในชีวิตของเราในศีลศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ในศีลล้างบาปพระจิตเจ้าทรงประทับอยู่กับเราเพื่อให้เราได้เชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า (เทียบ มัทธิว 3:16-17; มาระโก 1:9-10) โดยการปกมือและการเจิมน้ำมัน ซึ่งเป็นการรับรองศีลล้างบาปและเสริมพระพรพรทานแห่งศีลล้างบาป ทั้งสองสิ่งนี้เป็นผลของพระจิตเจ้าและเป็นต้นกำเนิดของศีลกำลัง (เทียบ กิจการฯ 8:15-17; 10:38, 19:5-6; ฮีบรู 6:2)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1288-1289) ทรงประทานพระคุณเพื่อให้เราเติบโตและเข้มแข็งในความเชื่อ “โดยทางศีลกำลัง ผู้ได้รับศีลล้างบาปกระชับสายสัมพันธ์กับพระศาสนจักรยิ่งขึ้น โดยที่เขาร่ำรวยขึ้นด้วยกำลังพิเศษของพระจิตเจ้า เขาจึงมีหน้าที่เร่งรัดยิ่งขึ้น ในการแผ่ขยายและในการป้องกันความเชื่อด้วยวาจาและด้วยกิจการในฐานะเป็นพยานแท้ของพระคริสตเจ้า” (พระศาสนจักร ข้อ 11)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1285) ในเวลาเดียวกัน องค์พระจิตเจ้ายังเปิดเผยว่าเรายังเป็นคนบาป และเราได้ทำบาป ทรงส่องสว่างภายในจิตใจเราเพื่อให้เราสำนึกผิด ทรงบรรเทาใจเรา และประทานพระพรพรทานแห่งการกลับใจให้เรากลับมาหาพระเจ้าในศีลอภัยบาป (เทียบ ยอห์น 15:26; กิจการฯ 2:36-38)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1433, 1448, 1449) พระจิตเจ้าทรงทำให้ธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าเป็นปัจจุบันเสมอในพิธีกรรม เมื่อพระสงฆ์ภาวนาวอนขอพระบิดาให้ส่งพระจิตผู้ศักดิ์สิทธิ์มา เพื่อให้ของถวายกลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสตเจ้า และเพื่อให้บรรดาผู้มีความเชื่อที่ไปรับศีลมหาสนิทนั้นกลายเป็นของถวายที่มีชีวิตแด่พระเจ้า (เทียบ โรม 12:1)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1104-1105) พระบิดาผู้ไถ่บาปเราภาวนาขอพระจิต ทรงส่งพระจิตมาประทานชีวิตแก่ผู้ที่ยอมรับพระองค์ (เทียบ เอเฟซัส 1:14; 2โครินธ์ 1:22)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1107) และพระจิตเจ้าทรงช่วยเราเสมอในการอธิษฐานภาวนา (เทียบ โรม 8:26-27)

แน่นอนว่า เราไม่สามารถมองเห็นพระจิตเจ้า แต่เราเชื่อและรับรู้ได้ว่า พระจิตเจ้าทรงเป็นอยู่ และทรงประทับอยู่กับเราจากกิจการต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงชี้แนะให้เรากระทำ เพื่อความรอดของวิญญาณของเรา ดังนั้นขอให้เราภาวนาวอนขอความช่วยเหลือจากพระจิตเจ้าทุก ๆ วัน ให้พระองค์ส่องสว่างความคิด สติปัญญา และเป็นกำลังให้เราเอาชนะต่อความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่เราจะพบเจอในแต่ละวัน และเลือกที่จะทำแต่สิ่งดีถวายแด่พระเจ้า เพื่อวันสุดท้ายเราจะได้สมควรไปรับรางวัลจากพระองค์ในสวรรค์ ซึ่งเป็นบ้านแท่นนิรันดรของเราคริสตชน (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 44)

9. พระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์สากล ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์

พระเยซูผู้เป็นเจ้าของ วางรากฐานการเริ่มต้นแห่งพระศาสนจักรของพระองค์ โดยการเทศนาเรื่องการมาถึงแห่งพระอาณาจักรของพระเจ้า (เทียบ พระศาสนจักร ข้อ 5) เพื่อทรงปฏิบัติให้สำเร็จไปตามพระประสงค์ของพระบิดา (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 763) พระเยซูเจ้าเป็นผู้ตั้งพระศาสนจักรเมื่อพระองค์บอกกับเปโตรว่า “เราบอกท่านว่า ท่านคือศิลา และบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูรก จะไม่มีวันชนะพระศาสนจักรได้ เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนแผ่นดินนี้ จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย” (มัทธิว 16:18-19) และในวันพระจิตเจ้าเสด็จมา เป็นวันเริ่มต้นของพระศาสนจักรและในวันนี้เองมีผู้กลับใจเป็นคริสตชนถึง 5,000 คน โดยการเทศน์สอนของเปโตรและบรรดาศิษย์ของพระองค์ (งานธรรมทูตแห่งพระศาสนจักร ข้อ 4) ผู้นำพระศาสนจักรคนแรกที่พระเยซูเจ้าทรงแต่งตั้งก็คือ นักบุญเปโตร พระศาสนจักรในยุคแรกมีความเชื่ออย่างมาก ทุกคนดำเนินชีวิตร่วมกันฉันพี่น้อง ร่วมกันอธิษฐานภาวนา ทำพิธีบิขนมปัง และมีทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม (เทียบ กิจการฯ 2:42-45) ดังนั้น พระศาสนจักรโดยธรรมชาติของตนเองก็คือธรรมทูตที่พระคริสต์ทรงส่งไปยังทุก ๆ ประเทศชาติ เพื่อเชิญคนเข้ามาเป็นศิษย์ของพระองค์ (เทียบ มัทธิว 28:19-20; งานธรรมทูตแห่งพระศาสนจักร ข้อ 2, 5-6)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 767) เมื่อเราเข้าเป็นส่วนหนึ่งในพระศาสนจักรโดยทางศีลล้างบาป คริสตชนมีภาระหน้าที่ที่จะรับใช้พระเจ้าตามฐานะหน้าที่ของตน รวมถึงการเป็นผู้ประกาศข่าวดีขององค์พระเยซูเจ้าด้วย (เทียบ พระศาสนจักร ข้อ 10)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1273)

“พระศาสนจักร” จึงหมายถึง การชุมนุมกันของผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งได้รับศีลล้างบาปแล้ว และมีความจงรักภักดีต่อพระสันตะปาปา (เทียบ 1โครินธ์ 11:18; 14:19, 28, 34, 35) และยังรวมถึงชุมชนท้องถิ่น (เทียบ 1โครินธ์ 1:2; 16:1) หรือชุมชนชาวโลกทั้งหมดผู้มีความเชื่ออีกด้วย (เทียบ 1โครินธ์ 15:9; กาลาเทีย 1:13; ฟิลิปปี 3:6) เป็นการชุมนุมทางพิธีกรรม โดยเฉพาะเพื่อการเฉลิมฉลองศีลมหาสนิท (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 752) ซึ่งในปัจจุบันนี้ ปกครองโดยพระสันตะปาปา บรรดาพระสังฆราช และพระสงฆ์ พระสันตะปาปาคือผู้ที่สืบทอดตำแหน่งต่อจากนักบุญเปโตร พระสังฆราชเป็นผู้ที่สืบทอดมาจากบรรดาอัครสาวก พระสงฆ์เป็นผู้ช่วยงานศาสนบริการของพระสังฆราช พระศาสนจักรคาทอลิกแบ่งการปกครองออกเป็นสังฆมณฑลต่าง ๆ และแต่ละสังฆมณฑลก็มีพระสังฆราชเป็นผู้ปกครอง โดยมีวัดต่าง ๆ ที่อยู่ในการปกครองของพระสงฆ์ อยู่ภายใต้สังฆมณฑลอีกทอดหนึ่ง ซึ่งในประเทศไทยเรามี 10 สังฆมณฑลด้วยกัน

พระศาสนจักรมีคุณลักษณะเด่น ๆ 4 ประการ ตามที่เราได้ประกาศยืนยันความเชื่อ นั่นคือ

“หนึ่งเดียว” จากถ้อยคำที่พระเยซูเจ้ากล่าวแก่เปโตรว่า “ท่านเป็นศิลา และบนศิลานี้เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา” (เทียบ มัทธิว 16:18) เป็นการยืนยันว่า พระศาสนจักรที่แท้จริงมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น และพระเยซูเจ้าเองก็เป็นหนึ่งเดียวกับพระศาสนจักรด้วย (เทียบ เอเฟซัส 1:10, 5:32, โคลโลสี 1:27)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 815-816) พระศาสนจักรเป็นหนึ่งเดียว เพราะมีองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์เดียว ยืนยันความเชื่อหนึ่งเดียว เกิดจากศีลล้างบาป

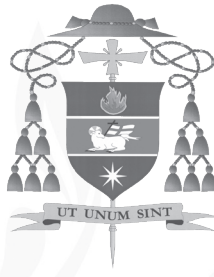
หนึ่งเดียว รวมเข้าเป็นกายเดียว มีชีวิตชีวาขึ้นมาโดยอาศัยพระจิตองค์เดียว มุ่งในความหวังหนึ่งเดียว (เทียบ เอเฟซัส 4: 3-5)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 866)

“ศักดิ์สิทธิ์” พระศาสนจักรของพระเยซูคริสตเจ้าศักดิ์สิทธิ์ เพราะพระคริสตเจ้าทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ และพระศาสนจักรมีองค์พระจิตเจ้าประทับอยู่ พระศาสนจักรทั้งศักดิ์สิทธิ์และมีทั้งคนบาป ศักดิ์สิทธิ์เพราะมีพระจิตเจ้าเป็นผู้นำเป็นคนบาปเพราะประกอบด้วยมนุษย์มากมาย เราจึงต้องต่อสู้อย่างเข้มแข็ง เพื่อให้เราเป็นคนศักดิ์สิทธิ์ (เทียบ 1เปโตร 1:15) นอกจากนี้ยังมีพระนางมารีย์ บรรดาอัครสาวก และบรรดานักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเป็นตัวอย่างแห่งการต่อสู้กับความชั่วร้ายต่าง ๆ ให้กับเราด้วย (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 823-824, 828-829, 867)

“สากล” คาทอลิก แปลว่า **“สากล”** พระศาสนจักรสากลในกาลเวลา เพราะพระศาสนจักรได้ก่อตั้งขึ้น ตั้งแต่วันที่พระจิตเจ้าเสด็จลงมา และจะอยู่ตลอดไปจนถึงวันสุดท้ายของโลก พระศาสนจักรยังเป็นสากลในแง่ของสถานที่ เพราะปรากฏตัวอยู่ในทุกสถานที่ของโลกนี้ ตามที่พระเยซูเจ้าตรัสไว้ก่อนเสด็จสู่สวรรค์ว่า **“พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและท่านจะรับอานุภาพเพื่อจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียจนถึงสุดปลายแผ่นดิน”** (กิจการฯ 1:8)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 830-833)

“สืบเนื่องจากอัครสาวก” ภาระหน้าที่ซึ่งพระเยซูเจ้าทรงมอบหมายด้วยพระองค์เองแก่เปโตร อัครสาวกคนแรก ถูกกำหนดมาให้ถ่ายทอดแก่ทายาทสืบต่อไป และประกอบกันขึ้นเป็นภารกิจที่ยืนยงถาวรฉันทิ ภาระหน้าที่ซึ่งมอบไว้แก่อัครสาวกทั้งหลายให้เป็นนายชุมพบาลของพระศาสนจักร เป็นภาระซึ่งสืบบรรพชาของพระสังฆราช ต้องเป็นหลักประกันความยืนนานตลอดกาล ก็เป็นภารกิจที่ยืนยงถาวรฉันทิ (พระศาสนจักร ข้อ 20.2) ด้วยเหตุนี้ พระศาสนจักรจึงสอนว่า **“บรรดาพระสังฆราช อาศัยการแต่งตั้งจากพระเจ้า ก็ปฏิบัติงานสืบต่อจากอัครสาวก ในฐานะเป็นนายชุมพบาลของพระศาสนจักร ในลักษณะที่ว่า ผู้ใดเชื่อฟังพวกเขา ก็เท่ากับได้เชื่อฟังพระคริสต์ ผู้ใดสลัดทิ้งพวกเขา ก็ได้สลัดทิ้งพระคริสต์ และองค์พระผู้ทรงส่งพระคริสต์ลงมาด้วย”** (พระศาสนจักร ข้อ 20.2)

เมื่อเราแต่ละคนเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งในพระศาสนจักรโดยอาศัยศีลล้างบาป เราก็เป็นอวัยวะแต่ละส่วนของพระกายทิพย์ของพระเยซูเจ้าด้วย ไม่สามารถขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปได้ (เทียบ 1โครินธ์ 12:12-26) เราแต่ละคนมีหน้าที่ที่แตกต่างกันไปตามพระพรที่พระเจ้าประทานให้แก่เราเพื่อรับใช้พระศาสนจักร ตามความสามารถของเราแต่ละคน (เทียบ 1โครินธ์ 12:4-11) และเมื่อเราทำตามหน้าที่ของเราอย่างเต็มที่ และด้วยความรับผิดชอบ พระศาสนจักรก็จะเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ เข้มแข็ง และสมบูรณ์ขึ้น ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานะใด ประกอบอาชีพอะไร เพศชายหรือหญิง ให้เราภาคภูมิใจว่า ตำแหน่งที่เราอยู่ ความสามารถที่เรามี ไม่ว่าจะมากมายหรือเล็กน้อยเพียงใด เป็นพระเจ้าที่ทรงประทานให้เพื่อใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนร่วม แก่พระศาสนจักรท้องถิ่นในบ้านเรา จงรักและรับใช้กันและกัน โดยการมีส่วนร่วมในพิธีกรรมต่าง ๆ อย่างมีชีวิตชีวา เป็นพยานยืนยันถึงความรัก ด้วยการออกแรงทำกิจกรรมแสดงเมตตาจิตต่อเพื่อนบ้านรอบข้างเรา เพื่อพระศาสนจักรในท้องถิ่นเราจะเติบโตทางด้านความเชื่อ เข้มแข็ง และสามารถเจริญก้าวหน้าต่อไปได้ เหมือนดังเช่นพระศาสนจักรที่สืบทอดต่อ ๆ กันมาจนถึงรุ่นของเรา และเราแต่ละคนก็จะต้องกระทำ

เช่นเดียวเพื่อให้พระศาสนจักรนี้สืบทอดต่อไปยังรุ่นลูก รุ่นหลานเรา และยังคงคุณลักษณะของความเป็นพระศาสนจักรของพระเยซูเจ้าไว้นั้นคือ ความเป็นหนึ่งเดียว ศักดิ์สิทธิ์ สากล และสืบเนื่องจากอัครสาวก

ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์

ในบทข้าพเจ้าเชื่อสอนเราว่าในพระศาสนจักร “ความดีที่คน ๆ หนึ่งมีสามารถแบ่งปันให้กับคนอื่นได้” สิ่งนี้เองที่ทำให้เราผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซูเจ้าต่างรวมกันเป็นร่างกายเดียวกัน คำว่า **ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์** มีสองความหมาย คือ ความผูกพันกันกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (Holy Things) และความผูกพันกันกับบุคคลศักดิ์สิทธิ์ (Holy Persons) เราเห็นความสัมพันธ์นี้ได้จากกลุ่มคริสตชนกลุ่มแรก (เทียบ กิจการฯ 2:42-47)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 949-953) สรุปให้เห็นสายสัมพันธ์ที่ยึดเหนี่ยวกลุ่มผู้มีความเชื่อไว้ดังนี้

- สัมพันธ์กันทางความเชื่อ
- สัมพันธ์กันทางศีลศักดิ์สิทธิ์
- สัมพันธ์กันในพระพรพิเศษ
- สัมพันธ์กันในการช่วยเหลือ เอาสิ่งของมาไว้ส่วนกลาง
- สัมพันธ์กันในความรัก

ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์ ประกอบด้วยบุคคล 3 ประเภท คือ

- 1) บุคคลที่ยังคงมีชีวิต จาริกอยู่บนแผ่นดินนี้ (พวกเราที่ยังไม่ตายนี้)
- 2) ผู้ที่ตายไปแล้ว แต่ยังคงชำระตนให้บริสุทธิ์ในไฟชำระ (บรรดาวิญญาณในไฟชำระ)
- 3) ผู้ที่ได้เข้าสู่เมืองสวรรค์แล้ว (บรรดานักบุญ)

ทั้งสามประเภทร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก ต่างมีส่วนในการเสริมพลังจากการแลกเปลี่ยนสมบัติฝ่ายจิต (บุญกุศล) แก่กันและกัน นักบุญในสวรรค์อ่อนน้อมต่อพระเจ้า เพื่อพวกเราที่ยังดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้ และให้กับบรรดาวิญญาณในไฟชำระ ส่วนเราที่ยังมีชีวิตก็สามารถอุทิศบุญกุศลให้วิญญาณในไฟชำระได้เช่นกัน ดังนั้น “คำภาวนาของเราสำหรับผู้ตายมิเพียงแต่จะช่วยให้เขาได้เท่านั้น แต่ยังทำให้การภาวนาของพวกเขาที่กระทำแทนเรามีประสิทธิภาพอีกด้วย” เราต้องขอบคุณพระศาสนจักรที่ได้จัดให้มีธรรมเนียมปฏิบัติส่งต่อมายังเรา ในทุกวันที่ 2 ของเดือนพฤศจิกายนของทุกปี มีพิธีกรรมที่ทำให้เราระลึกถึงผู้ตาย เพราะเราเชื่อว่า คำภาวนาก็ดี การขอมิสซาก็ดี ที่เราวอนขอหรือส่งเป็นผลบุญอุทิศให้กับบรรดาวิญญาณของพ่อแม่ ญาติพี่น้อง คนรู้จัก ผู้มีพระคุณต่อตัวเรานั้น เกิดผลต่อวิญญาณของพวกเขาเหล่านั้นแน่นอนว่า ความอ่อนแอในโลกนี้ทำให้พ่อแม่ ญาติพี่น้องของเราหลงทำบาป ทำผิดขณะที่เขายังอยู่ในโลกนี้ ดังนั้นเมื่อตายไป บรรดาวิญญาณเหล่านั้นก็ต้องผ่านการชำระเสียก่อนจะได้กลับไปหาพระเจ้า แต่เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีพระทัยเมตตาสดับฟังคำอ้อนวอนของเรา เมื่อเราสวดภาวนาวิงวอนต่อพระองค์ เพื่อช่วยให้บรรดาวิญญาณในไฟชำระเหล่านั้นได้เข้าสู่อ้อมอกของพระองค์ในสวรรค์เร็ววันขึ้น และทั้งนี้ บางวัดยังได้จัดให้มีการสวดเพื่อผู้ตายตลอดทั้งเดือน

พศจิกายันด้วย พ่อถือว่าเป็นสิ่งดีที่เราควรถือปฏิบัติ และส่งต่อให้กับบรรดารุ่นลูกหลานเราต่อไป เพื่อว่าอย่างน้อย การที่เราให้พวกเขาได้เห็นแบบอย่างความเชื่อที่เราสวดภาวนาเพื่อบรรดาดวงวิญญาณญาติพี่น้องเรานี้ จะทำให้บรรดาเยาวชนและเด็ก ๆ ได้สืบทอดเจตนารมณ์อันดีนี้ และที่สำคัญพวกเขาจะได้สวดให้พวกเราต่อไปด้วย เมื่อวันที่เราได้ลาจากโลกนี้ไปแล้ว

10. การอภัยบาป

พระเยซูเจ้าได้ทรงผูกพันการยกบาปเข้ากับความเชื่อและศีลล้างบาป “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ใดเชื่อและรับศีลล้างบาป ก็จะถูกอภัยบาป” (มาระโก 16:15-16) เพราะศีลล้างบาปเป็นศีลแรก และศีลหลักแห่งการอภัยบาป ทำให้เราสนิทเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ผู้สิ้นพระชนม์เพื่ออภัยบาปของเรา ทรงกลับคืนชีพเพื่อให้เราได้รับความชอบธรรม เพื่อว่า “เราก็จะได้ดำเนินชีวิตแบบใหม่ด้วยฉันทัน” (โรม 6:4)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 977) และ “ไม่มีความผิดใด ไม่ว่าจะหนักสักปานใด ที่พระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์จะอภัยโทษให้ไม่ได้ ไม่มีบุคคลใด ไม่ว่าจะโหดร้ายหรือมีความผิดสักเพียงไหน ที่ไม่ควรจะหวังด้วยความมั่นใจในการได้รับอภัย ขอเพียงให้การสำนึกผิดของเขาออกมาจากใจจริง” พระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคน ทรงปรารถนาในพระศาสนจักรของพระองค์ ให้ประตูแห่งการให้อภัยเปิดกว้างอยู่เสมอสำหรับใครก็ตามที่หวนกลับมาจากการทำบาป (เทียบ มัทธิว 18:21-22)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 982) ท่านนักบุญออกัสตินได้กล่าวไว้ว่า “หากว่าในพระศาสนจักรมิได้มีการอภัยบาป ความหวังอันใดก็จะมีอยู่ ไม่มี ความหวังในชีวิตนิรันดร และในการปลดปล่อยให้เป็นอิสระตลอดนิรันดรกาลให้เราโมทนาคุณพระเป็นเจ้า ผู้ได้ประทานพระคุณอันนี้แก่พระศาสนจักรของพระองค์”

ดังนั้น เมื่อเราสวดบท “ข้าพเจ้าเชื่อ” จึงเป็นการเชื่อมโยง “การอภัยบาป” เข้ากับการประกาศยืนยันความเชื่อถึงพระจิตเจ้า ถึงพระคริสตเจ้าผู้ฟื้นคืนชีพได้ทรงมอบอำนาจในการอภัยบาปให้แก่บรรดาอัครสาวก ในตอนที่พระองค์ประทานพระจิตให้แก่พวกเขา (เทียบ มัทธิว 16:18-19) ในศีลล้างบาปเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ประการแรก และประการสำคัญสำหรับการอภัยบาป ศีลล้างบาปทำให้เราสนิทเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์ และทรงกลับคืนชีพ และเป็นผู้ประทานพระจิตเจ้าแก่เรา พระศาสนจักรได้รับอำนาจในการยกบาป โดยอาศัยพระสังฆราชและพระสงฆ์ทั้งหลายในสภาพปกติในศีลอภัยบาป และในการอภัยบาป พระสงฆ์และศีลศักดิ์สิทธิ์เป็นเพียงเครื่องมือ ซึ่งพระเยซูคริสต์เป็นผู้แจกจ่ายความรอดแก่เราทั้งหลาย ทรงยินดีที่จะใช้เพื่อลบความชั่วช้าของเรา และประทานพระหรรษทานแห่งความชอบธรรมแก่เรา (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 984 - 987)

พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่และประทานพระพรแห่งการกลับใจให้มนุษย์อยู่เสมอ เพราะพระเยซูเจ้ากล่าวไว้ว่า “เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ” (ลูกา 5:32) พระเยซูเจ้าทรงมีอำนาจการยกบาปจากพระคัมภีร์ว่าพระเยซูเจ้าทรงยกบาปให้หญิงคนบาป (เทียบ ลูกา 7:48) การโปรดให้คนอัมพาต (เทียบ ลูกา 5:24-25) ให้โจรที่อยู่ข้างพระองค์บนไม้กางเขน (เทียบ ลูกา 23:43) พระเยซูทรงมอบอำนาจให้อัครสาวก และผู้สืบทอดต่อ ๆ มา (เทียบ ยอห์น 20:21-23)

“ศีลภัยบาป” คือ การยอมรับว่าตนเองทำผิด เสียใจในความผิดนั้น และเข้ามาขอรับการให้อภัยจากพระเจ้า โดยผ่านทางพระสงฆ์ เรายังเรียกว่า ศีลแห่งการคืนดี ศีลแห่งการสารภาพ ศีลแห่งการเป็นทุกข์ถึงบาป ศีลแห่งการกลับใจ

“ศีลเจิมผู้ป่วย” คือ พิธีที่แสดงความรักต่อพี่น้องที่อยู่ในความเจ็บไข้ได้ป่วยหรืออยู่ในอันตรายต่อชีวิต พระศาสนจักรได้ปฏิบัติสืบต่อจากอัครสาวก โดยนักบุญยากอบสอนว่า “ท่านใดเจ็บป่วย จงเชิญบรรดาผู้อาวุโสของพระศาสนจักรให้มาอธิษฐานภาวนาเพื่อผู้ป่วย เจิมน้ำมันผู้นั้นในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำอธิษฐานภาวนาดังกล่าวด้วยความเชื่อ จะช่วยผู้ป่วยให้รอดชีวิต องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้ผู้ป่วยลุกขึ้น และถ้าเขาเคยกระทำบาป เขาก็จะได้รับการอภัย” (เทียบ ยากอบ 5:14-15) ดังนั้นการรับศีลเจิมคนไข้นั้น ถ้าคนไข้นั้นสามารถสารภาพบาปได้ ก็ให้เขาเข้าพิธีศีลภัยบาปตามปกติ แต่ถ้าไม่สามารถ การรับศีลเจิมก็ช่วยลบล้างบาปของเขาได้ (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1532)

สำหรับพระสงฆ์ ในการอภิบาลสัตบุรุษในเรื่องอภัยบาปนี้ ต้องพยายามกระตุ้นเตือน และหล่อเลี้ยงความเชื่อไว้ในตัวสัตบุรุษให้ตระหนักในความยิ่งใหญ่อันหาที่เปรียบมิได้ของพระคุณที่พระคริสต์ผู้สิ้นชีพได้ประทานมาแก่พระศาสนจักรของพระองค์ นั่นคือพันธกิจและอำนาจที่จะอภัยบาปอย่างแท้จริง โดยอาศัยศาสนบริการของบรรดาอัครสาวกและผู้สืบตำแหน่งต่อมา (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 983) ศีลภัยบาปหรือศีลแห่งการคืนดีนี้ เป็นศีลแห่งความรักและความเมตตาของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกคริสตชนทุกคนเดินบนหนทางสู่ความศักดิ์สิทธิ์โดยอาศัยศีลศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าว

11. การกลับคืนชีพของร่างกาย

บทข้าพเจ้าเชื่อของคริสตชน ซึ่งเป็นการประกาศยืนยันความเชื่อของเราในพระเจ้า พระบิดา พระบุตร และพระจิต ในกิจการสร้างสรรค์ ช่วยให้อรอด และบันดาลให้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ มีจุดสุดยอดอยู่ที่การประกาศยืนยันถึงการกลับคืนชีพของผู้ตาย และในชีวิตนิรันดร์ (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 998)

คำว่า “ร่างกาย” ในที่นี้ หมายถึงมนุษย์ในสภาพที่อ่อนแอและต้องตาย (เทียบ ปฐมกาล 6:3; สดุดี 56:5; อีสายห์ 40:6) “การคืนชีพของร่างกาย” หมายความว่า หลังจากตายไปแล้ว มิใช่ว่าจะมีเพียงชีวิตวิญญาณอันอมตะเท่านั้น แต่แม้กระทั่ง “ร่างกายที่ตายได้” ของเรา (เทียบ โรม 8:11) ก็จะกลับมีชีวิตขึ้นมาอีก การเชื่อในการคืนชีพของผู้ตายนั้น นับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญในความเชื่อของคริสตศาสนานาแต่แรกเริ่มเดิมทีแล้ว “ความเชื่อมั่นของคริสตชน คือ การกลับคืนชีพของบรรดาผู้ตาย ความเชื่อดังกล่าวทำให้เรามีชีวิตชีวา” ถ้าผู้ตายไม่กลับคืนชีพ พระคริสต์เจ้าก็มิได้ทรงกลับพระชนมชีพด้วยเช่นกัน “ถ้าพระคริสต์เจ้ามิได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ การเทศน์สอนของเราก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์เช่นกัน แท้จริงแล้ว พระคริสต์เจ้าได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย เป็นผลแรกของบรรดาผู้ล่วงลับไปแล้ว” (1โครินธ์ 15:12-14, 20) เมื่อเราตายร่างกายเราจะถูกฝังไว้ ส่วนวิญญาณก็จะผ่านเข้าไปสู่การพิพากษาเฉพาะบุคคลทันที จากนั้นจะไปอยู่ ในนรก ไฟชำระ หรือสวรรค์ แล้วแต่การกระทำของแต่ละคน (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 990-991)

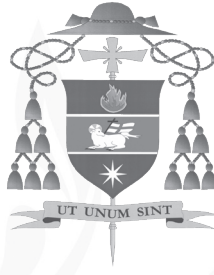
12. และชีวิตนิรันดร

ชีวิตนิรันดร คือ การได้เข้าไปอยู่ในความรักของพระเจ้าอย่างมีความสุขสมบูรณ์ และตลอดไปในเมืองสวรรค์ (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 358) เพราะเราเชื่อว่า หลังความตายของเราย่อมมีการพิพากษา ผู้ที่ทำดีจะได้ไปสวรรค์ ส่วนผู้ที่ทำชั่วจะไปอยู่ในนรก ความตายทำให้ชีวิตมนุษย์จบลง ความตายคือการที่วิญญาณแยกออกจากร่างกาย ร่างกายถูกฝัง ส่วนวิญญาณต้องไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา ในพันธสัญญาใหม่พูดถึงการพิพากษาหลังจากความตายจากมุมมองของการได้พบกับพระคริสต์เป็นครั้งสุดท้าย เมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นครั้งที่สอง แต่ก็ยืนยันไว้หลายวาระด้วย ถึงการประทอนบำเหน็จในทันทีหลังการตายของแต่ละคน แล้วแต่กิจการกุศลที่กระทำไว้ และตามความเชื่อของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งแตกต่างกันไปสำหรับแต่ละคน โดยอาจจะให้ไปผ่านการชำระให้บริสุทธิ์เสียก่อน หรือให้เข้าสู่ความบรมสุขแห่งสวรรค์ในทันที หรือมีเดานั้นก็ให้ลงนรกไปในทันทีตลอดกาล (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1021-1022) ตามหลักคำสอนของคาทอลิกนั้น มีการพิพากษาอยู่ด้วยกัน 2 ครั้งคือ

การพิพากษาเฉพาะของแต่ละคน เป็นการประทอนบำเหน็จรางวัลทันทีที่เราตาย ตามบุญกุศลที่เรากระทำ และตามความเชื่อศรัทธา ตัวอย่างคำสอนนิทานเปรียบเทียบเรื่องลาซารัส (เทียบ ลูกา 16:19-31) และพระวาจาของพระองค์ที่ตรัสกับโจรที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระองค์ (เทียบ ลูกา 23:39-43)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1021-1022)

- 1) **สวรรค์** เป็นสภาพชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมร่วมกับพระตรีเอกภาพ พระแม่มาเรีย บรรดาทูตสวรรค์ และนักบุญ การมีชีวิตอยู่ในสวรรค์คือ อยู่กับพระเจ้า ได้พบพระเจ้าอย่างหน้าต่อหน้า “พระบัลลังก์ของพระเจ้า และของลูกแกะจะอยู่ในนครนั้น บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะกราบนมัสการพระองค์ เขาจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ และจะมีพระนามของพระองค์บนหน้าผาก” (เทียบ วิวรณ 22:3-5) สวรรค์เป็นรางวัลสำหรับคนที่ตายในพระหรรษทาน และดวงวิญญาณที่ได้รับการชำระจากไฟชำระแล้วจะได้ขึ้นสวรรค์ คือ ได้อยู่กับพระองค์ เห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็น (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1023-1029, 1053)
- 2) **ไฟชำระ** เป็นสถานที่คนที่ตายในพระหรรษทานและในความเป็นมิตรกับพระเจ้า แต่ยังไม่ชำระตนให้บริสุทธิ์ ไม่เพียงพอ ต้องผ่านการชำระบาปต่าง ๆ ก่อนที่จะเข้าไปสู่สวรรค์ คำสอนนี้อ้างอิงเรื่องของยูดา มัคคาบีที่ส่งเสริมให้ภาวนาให้ผู้ล่วงลับ (เทียบ 2 มัคคาบี 12:45)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1030-1032, 1054)
- 3) **นรก** เป็นสถานที่สำหรับคนที่ปฏิเสธพระเจ้า ตัดความสัมพันธ์กับพระเจ้า ไม่เลือกพระเจ้า ตายในบาปหนัก และไม่สำนึกผิด ไม่ยอมรับพระเมตตาของพระเจ้า นรก คือการแยกจากพระเจ้าชั่วนิรันดร ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนิรันดรที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน” (มัทธิว 25:41)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1033-1037, 1056-1057)

สวรรค์และนรก เป็นเรื่องของนิรันดรภาพ เป็นอยู่ตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ไฟชำระจะสิ้นสุดลงในวันพิพากษาครั้งสุดท้าย และเราสามารถช่วยวิญญาณของผู้ที่อยู่ในไฟชำระได้ โดยอาศัยคำภาวนาและพิธีบูชาขอบพระคุณ

การพิพากษาครั้งสุดท้าย เป็นการพิพากษาประมวลพร้อม ซึ่งไม่มีใครล่วงรู้วันและเวลานั้น นอกจากพระบิดาเท่านั้น (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1040) วันที่พระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง วันนั้นทั้งคนที่ตายไปแล้วจะฟื้นคืนชีพมา (เทียบ พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้ ข้อ 14.1 เทียบ ดาเนียล 3:57-80) และคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะต้องถูกพิพากษาตามการกระทำของตนเอง คนดีและคนที่ผ่านการชำระจากไฟชำระแล้วจะได้เข้าไปอยู่ในสวรรค์ ส่วนคนชั่วจะไปอยู่ในนรกตลอดนิรันดร์ ตามที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เมื่อบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์จะประทับเหนือพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์ จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวก ดังคนเลี้ยงแกะ แยกแกะออกจากแพะ คนชั่วจะไปรับโทษนิรันดร์ ส่วนผู้ชอบธรรมจะไปรับชีวิตนิรันดร์” (เทียบ มัทธิว 25:31-46)(เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1038-1041)

คำสอนเรื่องการพิพากษา นรก สวรรค์ เรียกร้องให้เรากลับใจ เน้นชีวิตด้วยความรับผิดชอบ ใช้เสรีภาพในทางที่ถูกต้อง ให้เกิดความกลัวแบบศักดิ์สิทธิ์ ให้ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม เป็นความหวังที่ก่อให้เกิดความสุข แสดงให้เห็นว่าทำดียอมได้ดี ให้แสวงหาความดี ทำดีอยู่เสมอ ให้อภัยเพื่อนพี่น้อง ฯลฯ พระเจ้ามิได้ทรงปรารถนาให้มนุษย์ต้องพินาศ (เทียบ มัทธิว 18:14) พระเจ้าต้องการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น แต่สุดท้าย เป็นมนุษย์เองที่เลือกจากการกระทำของตนเอง (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1041)

อาแมน

พอเชื่อว่าคริสตชนหลาย ๆ คน อาจไม่รู้ คำว่า “อาแมน” มีความหมายด้วย “อาแมน” เป็นคำภาษาฮีบรู มีรากศัพท์เดียวกับคำว่า “เชื่อ” มีความหมายว่า ความหนักแน่นมั่นคง ความเป็นที่เชื่อถือไว้ใจได้ ความสัตย์ซื่อ ดังนี้ เราจึงพอเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดคำว่า “อาแมน” จึงสามารถนำมากล่าวได้ ถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อเรา และความไว้วางใจของเราในพระองค์ หรือ อีกนัยหนึ่งถ้าจะพูดว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองว่าถูกต้อง” หรือ “เราเชื่อ” ทุกสิ่งที่เราได้ภาวนาไปนั้นก็

“อาแมน” สุดท้ายของบท “ข้าพเจ้าเชื่อ” จึงเป็นการกล่าวซ้ำและยืนยันสองคำแรกของบทนั้น คือ “ข้าพเจ้าเชื่อ” การเชื่อคือการกล่าวคำว่า “อาแมน” แก่ถ้อยคำ คำมั่นสัญญา และบัญญัติของพระเจ้า คือการมอบความไว้วางใจโดยสิ้นเชิงไว้ในองค์พระผู้เป็นแหล่งความเชื่อ ความรักอันไม่มีที่สิ้นสุด และความสัตย์ซื่อสมบูรณ์ ดังนั้น ชีวิตคริสตชนประจำวันจึงเป็นการกล่าว “อาแมน” ต่อคำ “ข้าพเจ้าเชื่อ” ในการยืนยันความเชื่อของเราเมื่อรับศีลล้างบาป

การจบบทข้าพเจ้าเชื่อด้วยคำว่า “อาแมน” สำคัญมาก เพราะนั่นหมายความว่า เราเชื่อ เรารับรองความจริงของข้อความเชื่อทั้งหมดนี้ และจะนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเรา (เทียบ คำสอนพระศาสนจักร ข้อ 1061-1065)

Bishop's House

31/2-4 Somboonkul Road

Ratchaburi 70000 Thailand

Tel. 0-3231-4728, 0-3232-5458

Fax : 0-3232-3184

สำนักประมุขมิสซังคาทอลิก เขตราชบุรี

31/2-4 ถ.สมบุญกุล อ.เมือง

จังหวัดราชบุรี 70000

โทร. 0-3231-4728, 0-3232-5458

Fax : 0-3232-3184

ขอพระพรแห่งความรัก ความชื่นชมยินดี และสันติสุข จากองค์พระกุมารเยซู ในโอกาสการบังเกิดมาของพระองค์ หลังไถลมายังพี่น้องคริสตชนทุกท่าน ให้เต็มเปี่ยมไปด้วยกำลังกายและใจ ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ความหวัง และความรัก เพื่อให้ชีวิตคริสตชนของเราจะได้เป็นประจักษ์พยานถึงองค์พระเยซูเจ้า ผู้ทรงรักเราและประทับอยู่ท่ามกลางเรา และจงประสบแต่ความสุข ความเจริญในโอกาสปีใหม่นี้และตลอดไป

มอบให้โอกาสวันพระคริสตสมภพ และปีใหม่ 2013

25 ธันวาคม 2012 ณ สำนักมิสซังราชบุรี

UT UNUM SINT

† ม. ม. ๕๕๓ ๓๑/๐๕๖

(พระสังฆราช ยอห์น บอสโก ปัญญา กฤษเจริญ)

ประมุขสังฆมณฑลราชบุรี

(คุณพ่อสุรชาติ แก้วเสนีย์)

เลขานุการฯ/แทนแชลเซลเลอร์

ปีแห่งความเชื่อ 2012
2013
สังคมทศวรรษบุรี